

Klasse af Menneſker, ſom Alle ſe hen til med en vis Tillid — der ſørger enhver taktfuld Politimester eller Amtmand for at gjemme dem ind i en eller anden Baggaard, ſaa at man ikke kan ſe dem. Jeg tror, at ſelv Miniſteriets Venner indrømme, at det er et Misbrug. Og naar jeg ſer paa de andre Foranſtaltninger, der ere komne frem, Straffe- og Preſjeloben, er det viſtnok Noget, Alle kunne være enige om, at de ere ſaa lidet heldige Arbejder, ſelv fra et juridiff Standpunkt, at man kun har kunnet trække dem i Land ved at fælde Domme over Modſtandere og derved vælke en vis Glæde hos dem, der ikke kunde lide diſſe, men noget egentligt Forſvar for dem har jeg aldrig hørt. Det Samme gjælder paa Forſvarsvæſenets Omraade, hvor ſærlig den ærede Krigsminiſter bærer Skylden. Jeg tror, at er der nogen Krigsminiſter, der har gjort ſig for-tjent af Forſvarsvæſenet, ſaa er det den nuværende Krigsminiſter, jeg tror, at der af ham ikke alene ude paa Landet, hvor denne Stemning tidligere har været, men ſærlig her i Kjøbenhavn er bleven vaſt en Uvillie mod Kjøbenhavns Befæſtning, der overalt voger godt og lover det Bedſte. Og det er ikke blot de af de Sagtyndige, ſom tør ud-tale en Mening — ſom beſjendt er der to Slags Sagtyndige, de, ſom kun kunne tale frit med Frygt for at faae deres Liſted, og de, der kunne tale uden denne Frygt — der have denne Opfattelſe; men fra alle Sider hører man en meget haard og langtraa vel-villig Kritik overfor diſſe Forſvarsfor-anſtaltninger, ſelv ſete fra et rent militært Standpunkt. Man kalder dem „mindre vel overveiede“, „aldeles ufuldeſtigjørende“ og „kun beregnede paa at tilfredsſtille et rent Partiøiemed“ oſv. Om det er rigtigt eller galt, kan jeg ikke have nogen Mening om, jeg forſtaar mig ikke paa Forſvarsfor-anſtaltningerne og jeg har ingen Sympathi derfor, men naar jeg er imod dem, er det af helt andre Grunde end de mili-tære, og man behøver heller ikke at forſtaa ſig paa denne Side af Sagen for at være en Modſtander af Befæſtningsplanerne. Jeg tror imidlertid, at Miniſteriets Fremgangs-maade hele Landet over har øvet den Vir-king, at man i høi Grad har tabt Tilliden til den Maade, hvorpaa Sagkundſkaben vil ordne vort Forſvarsvæſen og har ledet denne Sag. Og dette Reſultat er ganſke naturligt. Folk ſammenfatte, hvad der er ſket, i eet Ord, Reſultatet er Miſforføiſelſe; det er „daarligt“, det er „tyndt“, man ſkulde have havt „mere ud af det“, naar Miniſteriet havde ſaaet frie Hænder. Men dette er den ganſke naturlige Følge af, hvad der er ſket.

Man ſkulde have ſagt ſig det ſelv ſtrax, at der ikke kunde komme Andet ud af denne Frihaandspolitik end det, der er kommet. Det er en Selvfølge, at de ſtore Spørgs-maal kan man ſlet ikke røre ved, og de ſmaa Spørgsmaals Løsning bliver Makværk. Med den Frihaandspolitik, ſom er bleven drevet af den nuværende Regjering, forhold-der det ſig jo ikke ſom med den, der blev drevet før 1848 af den enevelldige Konge-magt. Den ſtod udenfor Partierne og uden Berøring med Folket, og den havde derfor den Skavank eller den Ulempe, at i Alt, hvad den gjorde, var den uden Forſtaaelſe med den offentlige Mening; den var i ſtadig Miſforſtaaelſe med det, ſom Folket ønskede eller ikke ønskede. Det er altid den Maade, hvorpaa ethvertſomhelſt vilkaarligt Regje-ringsſyſtem ſtraffer ſig ſelv. Man griber fejl, man udeſter Kritiken og Folkets Stem-ning, medmindre man da er overordentlig genial, og med al Anerkjendelſe af det nu-værende Miniſteriums Evner tror jeg dog ikke, at det vil paasta, at det er i Beſid-delſe af Genialitet, og det gjorde heller ikke Regjeringen før 1848. Den ſagde ikke om ſig ſelv, at den var genial. Der var heller ingen Andre, der gjorde det, og Re-ſultatet blev Kritik og almindelig Miſfor-føiſelſe. Men med et Regjeringsſyſtem ſom det nuværende er det endnu værre fat. Det er ikke abſolutiſtiſt uden i den Forſtand, at det er uden Forbindelſe med den offentlige Mening og Landets Flertal, men det er i en ganſke ſærlig Grad afhængigt af et lille beſtemt Parti, uden hvis Hjælp det hverken kan leve eller dø, og for hvis Modſtand det maatte falde, et Parti alſaa, ſom ene og alene er det, der holder det oppe. Men med et Miniſterium, der i den Grad ſom den nu-værende Regjering er kommet i Hænderne paa en temmelig henſynsløs og meget ivrig Agitationsgruppe, er det en Selvfølge, at Reſultatet maa blive ikke blot ikke godt og gavnligt, fordi man ikke er i Forſtaaelſe med den offentlige Mening, men netop ſtabeligt, fordi man er i Forſtaaelſe med den Del af Landet, ſom er i komplet Strid med Flertallet. Jeg tvivler ikke om, at Regjeringen i Grunden ikke havde tænkt ſig at handle, ſom den har gjort. Jeg er vis paa, at Regjer-ingen's Medlemmer meget gjerne vilde have traadt baade fornuſtigt og forſigtigt og for-ſtandigt op — det kan man vel gjerne ſige uden at fornærme Noget — men de have ikke kunnet det, de have været nødt til at handle ſaaledes, ſom Vennerne vilde, at de ſkulde handle, thi hvis de ikke traadte ſaaledes op, vilde de blive behandlede ſom Uvenner. Det kunde jo være ligegyldigt